

Jitka Zdeňková

Všeobecná sestra – zástupkyně staniční sestry na ONP2 – stanice B.

Co Vás přivedlo k rozhodnutí stát se zdravotní sestřičkou?

Již ve školních letech jsem měla jasno. Učitelé mi nabízeli kariéru prodavačky, ale já jsem věděla, že moje vlastnost mimo jiné byla a je výřečnost, stále dobrá nálada a ochota pomoci, kde je třeba. V povolání zdravotní sestry tyto vlastnosti plně uplatňuji.

Pracujete na ONP 2, láká Vás jiný obor?

Začínala jsem jako dětská sestra, poté jsem pracovala v terénu a obcházela staré, osamělé a potřebné lidi, kterým jsem nabízela pomoc pod záštitou obvodního lékaře. Poté jsem pracovala na poliklinice, věnovala se rehabilitaci a ortopedii. Nyní všechny své zkušenosti stoprocentně využívám ve své práci a předávám i našim pacientům na 2 oddělení následné péče, kde pracuji 11 let. Jsem zde spokojená, cítím se potřebná a jiný obor mne neláká.

Je něco, co Vás na Vaší práci stále překvapuje?

V mé dlouholeté, téměř 35leté praxi mě již tolik toho nepřekvapí. Někdy zjišťuji, že jsem stále více alergická na rivalitu mezi lidmi, neochotu pomoci jeden druhému v naší náročné práci a někdy mě mrzí chování příbuzných našich pacientů. Povědomí lidí o oddělení následné péče bývá zkreslené a jsem ráda, že tímto rozhovorem mohu na naší práci poukázat a přiblížit její náročnost.

Povolání zdravotní sestry je velmi psychicky náročné. Jakým způsobem dobíjíte baterky, jak čerpáte energii, abyste ji mohla následně během Vašeho výkonu předávat dále?

S dobíjením baterií je to těžší. Ze zaměstnání chodím často psychicky i fyzicky vyčerpaná, musím se dobít „šlofikem“ a poté nastává další „šichta“, která spočívá v zaopatrění své staré matky a v péči o vlastní rodinu. Relaxuji procházkami se psem, luštěním křížovek, sudoku, přečtením pěkné knihy a sledováním retro seriálů, jako jsou např. Chalupáři. S manželem si dopřáváme víkendovou chaloupku na Šumavě a dvakrát do roka dovolenou, kde se věnujeme jen samy sobě.

Prozradíte nám nějakou veselou příhodu s pacienty?

Často vzpomínáme na příhodu syna, který přišel po týdnu na návštěvu za svou matkou. Na sesterně se objevil pobledlý muž a jeho otázka zněla: „Sestři, myslíte, že je možné, abych nepoznal svoji mámu?“ S nedůvěrou a otázkou: „Vy nepoznáte svoji maminku“?, jsem se ho ujala a šla s ním k lůžku, kde jsme zkontrolovali iniciály, které souhlasily. Syn stál nad lůžkem, paní spala a on celý zdekompensovaný stále vedl svou, že maminku nepoznává. Měl pravdu. Byla to shoda náhod, paní ležela po operaci na ONP1 a ne na ONP2. Nejsem si jistá, zda to pobavilo jeho, ale my jsme se smáli celý den.

Pracujete v Nemocnici České Budějovice, a. s. 11 let, jak hodnotíte vývoj v ošetrovatelské péči?

Na našem oddělení se snažíme udržet léty zavedený standart dobré ošetrovatelské péče a to zajistí pouze motivovaný, spokojený a nepřetížený kolektiv. Z pozice vedoucího pracovníka si myslím, že naše zdravotní sestry jsou na velmi dobré profesní úrovni a odvádějí dobrou práci. Jsme oddělení, kde je skladba pacientů velmi rozdílná oproti akutnímu lůžku. Jsou zde lidé umírající, lidé, kteří se nemají kam vrátit, sociálně slabí a psychicky i tělesně vyčerpaní. Téměř všichni potřebují náročnou ošetrovatelskou péči. Léčíme pacienty s dekubity, chronickými ranami, bolavou duší, ale také pacienty po operacích, onkologicky nemocné a vidíme často hodně lidského neštěstí a utrpení. Lidé jsou vděční za každé vlidné slovo, doušek vody a čistou podložku. Z celé nemocnice se u nás soustřeďují pacienti nevyléčitelně nemocní, kde jim akutní medicína nemá již co nabídnout. Mnohdy jsou bez domova a budoucnosti. Náš personál musí vyvíjet velkou dávku empatie, síly a profesní zdatnosti. Mluvím o tom proto, že mne někdy mrzí a mám pocit, že naše práce není u laické veřejnosti a také u kolegů z jiných oborů dostatečně doceněná, ale je velice potřebná. Na závěr bych chtěla říci, že ráda pracuji v naší nemocnici, vážím si její stability, snahy vedení o její rozkvět a o spokojený personál.